

ivars ošiņš

**par polšu pirkti
NOSTĀSTI**

"Cilvēku stulbumam
un miesaskārbībai nav robežu."
Rodžers Bēkons

Redaktors *Ivars Ošiņš*
Datormaketētājs *Armands Paegle*
Dizainere *Irisa Ošiņa*
Korektore *Arta Ošiņa*

Par poļu pirkti stāstiņi

Reģistrācijas apl. Nr. 000330791. Formāts 84x100/32. SIA
«Izdevniecība Avots», Puškina ielā 1a, Rīgā, LV-1050. Iespiesta
«Tipogrāfija Ogrē» SIA, Brīvības ielā 31, Ogrē, LV-5001.

ISBN 9981-757-91-9

© «Izdevniecība Avots», 2006
© Ivars Ošiņš, 2006

— Va tu Mepistopeļu esi radzājis?

Tirdziska ieskaņa

Tirgus visu cauru nedēļu, katru mīļu dienu murd kā D zem ūdens. Manis dēļ tā — nu jau vairāk nekā 50 gadus. Pēdējās brīvības laikā jau pavisam ilgi. No astoņiem rītā līdz astoņiem vakarā. 12 stundās uz vecajiem, kaltajiem akmeņiem (tie nule atbrīvoti no asfalta uzmācības) notiek viss.

Turi tik acis un ausis vaļā. Arī nāsis bez sava priecīga nepaliek. Tajās ik pa brīdim iekož skābētu kāpostu smārds, ābolu spirtums, izlieta alus reibā smarža un publiskās atējas hlorkaļķu dvaka. Ja ožamais jūtas tā visa aizvainots, var ietecēt puķu paviljonā smalkas smaržas atosties.

Ir gaļas paviljonā tāds stūris, kurā var piecēt ožu (kam nauda, tas arī garšu) ar kafijas siltzemju aromātu. Tikai... kafiju te pasūta reti. Dīvainiem ļaužiem — dīvaina rīcība. Pie pāris galdiem uz kādiem desmit krēsliem cits pēc cita atslienas Dikensa cienīgi tipi. Viņu dzeramais tiek sameklēts pašu somās, portfeļos, maišukos, groziņos. To kautrīgi pietur pie kakliņa, kamēr caurspīdīgs šķidrums guldzēdams list izlūgtā plastmasas glāzītē. Uzkoda ņemta kāda nu kuram — laikam taču pēc rocības. Bufetniece ir vēlīga, pārdo dod zakožamo arī par pieciem santīmiem. Sārtvaidze balsi paceļ vienīgi tad, kad labi padzēris viesis sāk ar degunu švikot galdavirsu.

Še nav skandālu. Tirgus burbulēšanā vispār augstas notis nav modē. Ja kas kātojams, to padara pusbalsī. Ja kas atriebjams, to paveic klusi un aiz muguras. Bufetē sēdošie savā starpā domas daļa solidi arī tad, kad butelite tukša. Dažs aiziet gluži bēdīgs un nošļurcis — tāpēc, ka tukša...

Man labi tik reizi pēc reizes šie rīti pie alus pudeles paklūknēt. Vērot, kā gar gaļas vitrinām beržas biezie un pensionāri. Suņi un baloži. Latvieši un čigāni. Un kur tad vēl tepat, pie galdiņiem sastopami Jaudis! Lai cik klusiņām viņi savstarpēji sabubinās, tāpat jau šo un to no domu druskām var uzknābt. Tad skatos — vientuļš sēdētājs jau gana salējis aiz krāgas. Bīdu krēslu tuvāk...

— Labdien, saimniek! Kā tad labi iet?

— A ko tev vajaga?

— Tāpat vien — parunāties. Cik var tā viens pats kā pulķis dēdēt...

— Sausa runa!

Skaidra lieta! Runāšana būs tad, ja aiztecēšu līdz spirķi-ka šķērsielai un atgriezīšos ar pilnu plastmasas blašķīti. Cik tur tā darba! Pēc brīža esmu atpakaļ, bet intervējamais jau aiztenterējis tālēs zilajās. Ticu: drīz vien nāks kāds cits. Pirkums šķiet noderīgs un doma laba: par stāstiņu pienākas puslitrs. Neba nu dārgais no veikala...

Tātad esam vienojušies: stāstiņš par polšu!

Haris — apvītušas jaunības atmiņas

*Paskaties, jel paskaties nu, manu sirdspukīt,
Kādu kungu izdevies no manis pataisīt.*

Viņš bija tas, kurš pirmais man šo gaļas paviljona aizkaktu parādīja. Par polšu, protams, toties saruna risinājās par brīvu...

Reiz Tirgū, gar tomātiem gramstoties, aiz muguras izdzirdu piesmakušu:

— Sveiks, līņ!

Kopš pamatskolas laikiem tā mani neviens vairs nav uzrunājis. Tolaik bija vēl mīļvārdiņš: lšaks...

Apcirtos. Man tieši sejā plati smaida tāds nošņurcis, sačokurojies un bezzobains večuks. Tūdaļ var saost, ka biežāk par reizi nedēļā viņš skuvekli neapgrūtina. Tie, kas ir mani paziņas, aizausēs izmazgā katru rītu...

— Ak tad nepazīsti vis, mož Hari — Ulda brāli — vairs

neatceries? Tu pie manis kolhozā zuša šašlikus ēdi. "Pirmajā Maijā", sporta svētkos.

Nu, priekā — Haris! Ulža, mana klases un sola drauga vecākais brālis. Bija pāris gadus vecāks par mums un septiņpadsmit galvas pārāks par mums. Republikas jaunatnes čempions paukošanā ar floreti. Tagad gan viņš vairs neizskatās ne republikas, ne jaunatnes... Bet tāpēc jau man nevajag par eidi palikt.

— Moin, Hari! Kā tad...

— Sūdīgi, bet glauņi. Lai arī apvēmies, tomēr solids. Es skatos, tu tāds lepns.

Drānas, kuras man, Tirgū ejot, mugurā, nūdien nav Versačes darinātas. Tomēr salīdzinot — savos gados esmu Harim priekšā par visu distanci viņa gados. Garāmpircēji jau sāk mūs ar smīnīgu interesi uzlūrēt. Nesaderam viņu skatam.

Pamūkot no ziņkārības tirgus nonācām gaļas paviljona bufetē. Izspēlēt "kātevlabīgājis" maču.

Haris zolīti spēlēt man iemācīja savu vecāku lepajā Baltēzera vasarnīcā. Tā bija kā atlieka no bijušā Ulmanlaika labuma. Jo Hara un Ulža tēvs uz sava kumbra vien no nekā bija pie mantas ticis. Pie galdniekdarbības ar smalkiem galdiem, krēsliem, sofā un glāžu skapjiem. Divu tāžu nama turpat līdzās priekšpilsētas šķērsielā. Un jau pieminētās vasarnīcas.

Lielinieki no visa atstāja tik, cik vienistabas dzīvokli pieciem cilvēkiem. Un vasarnīcu. Vienalga, vecais Krūkliņš neliecās un saviem puikām neļāva. Haris gāja taisnu muguru un taisnu (pārlieku!) valodu. Pabeidza fizikultūras institūtu, ietika labā robā. Jo padlaikos zvejnieku kolhozi bija no tiem bagātākajiem. Haris "Pirmajā Maijā" sportu rīkoja. Iznāca gan žāvēti zuši, gan sieva un bērni.

Līdz laikam. Nelietības likums ir tāds: aiz gaišās svītras dzīves matracī nāk mellā. Haris, braucot jautrā piknikā ar garkājainām modelēm, cieta autoavārijā. Kāju vairs gluži taisnu dakteri nespēja dabūt. Tad sareibušā vakarā kāds lecīgais uzskrēja uz Hara dūres. Dabūja smagu smadzeņu

satricinājumu. Haris — piecus gadus meķi par Jaunprātīgu huligānismu.

Arā nākot, nebija vairs dzīvokļa, kurā mīt sieva, bērni un krāsainais televizors. Toties pa to burzmu bija pienākusi brīvība. Haris paspēja uzdziedāt revolūcijā uz barikādēm...

— Eh, vecīt — vai par to mēs cīnījāties?

— Par ko tad?

— Par Latviju taču...

Sākumā bija tā nekas. Atjaunotā Latvija atjaunoja Krūkliņu dzimtas tiesības uz Rīgas māju un galdniekdarbniecību. Vajadzēja mantu dalīt uz trim. Un tad māsiņa — bija tāda kautrīga klusulīte — Elza parādīja, kur katram ziemā jāpieņem. Iztiesāja sev visu — jo varēja nopirkt advokātu un samaksāt tiesnesim. Tam, kuram ķēdē uz tuklā vēdera Latvijas ģērbonis pakārts. Uldis palika ar baltu mēli, Harim vismaz tika tā pati Baltezera vasarnīca. Kas no vecuma turpina ik dienas gāzties čupā.

Hara mazmeita, četrpadsmitgadīgā Lolita, pretīgos radu karus nespēja iznest. Pakārās tajā pašā bumbierē, zem kuras mēs pirms 45 gadiem šahu spēlējām.

— Tā viņš ir, vecīt. Tagad tepat pa Tīrgu. Sēnes, pavasari kādus zarus. Palīdzu tantiņām šo to panest. Vairāk nesanāk, man jau tā kāja. Bet nekas — gan es vēl viņiem parādīšu!

Kam?

Lonija — kura gribēja kļūt dāma

Viņš tās neželos, bet metīs tieši sārtā —

Lapas zeltainās un lapas koši sārtās.

Kur gan es viņu esmu redzējis? Tantīti, kas nupat kā lēni un prātīgi iestutējās krēslā. Ierīkoja pa rokai cepto kartupeļu telēķi un sāka knibināties ap somas rāvējslēdzi. Izvilka pudelīti, paklunkšķināja, iedzēra un virsū uzskaloja kafiju (baltu).

Lēdijas no rītiem un vienas pašas nedzer...

Nē, bet kur es viņu esmu redzējis?

— Labdien, atvainojiet, vai mēs neesam pazīstami?

Ilgs, un — ak tavas šausmas! — tāds kā koķetīgs skatiens uz manu veco pusi.

— Nezinu vis, jaunais cilvēk...

— Jūsu seja man šķiet tāda kā redzēta.

— Nu, es kādreiz teātrī strādāju...

Jā gan, kā runām raisoties izrādās — par biješu līpu noplēsēju. Bet toties pie galvenajām durvīm.

Lonija, pilnā vārdā — Leontīne, piedzima tajā gadā, kad Ulmanis kļuva par vienīgo. Dzimta skaitījās pie labākajām ģimenēm. Piemita trijātā piecistabu vonungā. Runāja tikai latviski, kaut dzimtā mēle locījās pa polski. Lonijai bija balta līdz ceļiem zeķītes ar bumbulišiem, liela šleife matos un dāmīgas sajūtas kopš dzimšanas. Kniksi taisīt viņa prata, kartupeļus mizot — neparko!

Baigajā gadā Lonite palika bez zeķītēm un bez vecākiem. Patvērās Rīgā vien tāpēc, ka tajā izsūtīšanas naktī piemita viesos pie tantes Malgožatas. Tai nebija tik laba ģimene, kā brālim...

Liesajos vācu laikos, skolā ejot, bija jāvalkā tantes jakas salāpītiem elkoņiem. Dāmas tā neizskatās.

Kad tie otrie krievi otru reizi atnāca, Leontīne naski vien iešmauca pionieros. Taču dāmas sarkanus kaklautus nenēsā. Lonite pat sasniedza vienu stripiņu uz piedurknes (posmvede), tomēr nebija gana. Pionieru būšana šķita tāda brutāla. Prasta, piedodiet.

Studēt viņa netika. Uz to brīdi jau modrie orgāni tika izpētījuši, kas šī tāda. Dāmas šai sociālismu stutejošai sabiedrībai ir liekas!

Vienīgo reizi viņa jutās kā dāma todien, kad Valfrīds, uz viena ceļa atmeties, lūdza pēc rokas. Tā roka bija VEF lielās telefonijas cehā sastrādāta. Bet Valfrīds neizrādījās džentlmenis. Dzēra bez atmaņas kā smagais fūrmanis, kaut saucās: uzskaitvedis. Katrs tālāk gāja pats par sevi.

Teātrī maksāja grašus, toties varēja jūsmot. Bija smalka sabiedrība: Ērika Ferda, Irma Laiva, Lilita Bērziņa. Viņa Artmane. Bijēšu plēsēja tāpat aicināja uz pirmizrāžu ballēm: Gluži kā aktrises. Jauki, taču... dāmas galda tālākajā galā vis nesēdina.

Sievietes uz pirātu kuģiem

"Trīspadsmit viri uz miroņa šķirsta.

Jo-ho-ho!

Un pudele ruma..."

(Sena pirātu dziesma.)

Bet kāpēc tikai vīri vien? Kur paliek sieviešu emancipācija? Ja jau Krievijā sievietes uz pleciem var staipīt dzelzceļa sliedes, Latvijā kļūt par prezidentēm, bet Rietumos cirst plauku vīrišķim, kurš iedrošinās paturēt mēteli, tad kāpēc dāmas nedrīkstētu piesēst tajā sabiedrībā "uz miroņa šķirsta"?

Iepriecināšu jūs — šis ir jau bijušas ne tikai uz pirātu kuģa klāja, bet pat uz paša komandtiltiņa. Atsauksim atmiņā un iztēlē spožākās no sievietēm pirātēm, korsāru vadonēm!

Greisa ar karalieni bija uz "tu"

1576. gadā Temzas grīvā cēli iepeldēja trīs lieli kuģi ar Liksmo Rodžeru (tā pirātu karogu melnā humorā sauca dēļ tajā zīmētā galvaskausa atņirgtā "smaida") mastā. Londonas pastaigu publika kļuva gluži mēma, kad krastmalā nokāpa grezni tērpta un dārglietām kā Ziemassvētku eglīte nosēta sieviete — par dāmu zinātāji tomēr neuzdrīkstējās viņu saukt. Jo tā bija Greisa O'Meila, jūras laupītāju un kāda Īrijas klana vadone. Viņa devās apciemot pašu Anglijas, Skotijas un Īrijas karalieni Elizabeti...

Vizītei bija lietīšks raksturs. Karaliskā flote pēdējā laikā jau pārlietu spaidīja pirātus Īrijas piekrastē, tālab Greisa tīcās panākt kādu izligumu. Jāteic — visai nekaunīgi, jo par viņas plosīšanos Britu salas apskalojošās jūrās vaimanāja tuvu un tālu.

Pēc tēva nāves meitēns vis nedomāja par izšūšanu krusta dūrieniem un lieglaimīgu lautas strinkšķināšanu. Viņa divkaujā nokāva savu brāli Adulfu, kurš skaitījās tēva mantinieks, un pati

nostājās klana vadībā. Gar viņas valdījumu krastiem sveikā netika cauri neviens tirdzniecības kuģis, Patī Greisa visās abordāžās allaž metās uz borta pirmā. Tikai pirātes paskats vien — liela auguma, skaista, bet saniknota sieviete ar vējā plandošu sarkanu matu gūzmu, spožu zobenu rokā — dzina izmīsumā ikvienu, kas uzdrošinājās pret viņu celt alebardi.

Klana viedie sirmgalvji nolēma izprecināt trakulīgo skaisltuli — kazi, apbērsies un aprimsies. Kas tev deva! Greisas vīriņš Donels izrādījās tas zābaks, kurš nepieciešams, lai būtu: divi zābaki — pāris. Kad viņš pēc dažiem kvēliem gadiem krita kādā abordāžas kaujā, tad atstāja novēlējumu: visa manta, kuģi, laudis turpmāk pieder sievai. Viņas slava auga augumā, ceļu uz O'Meilas pirātu kuģiem meklēja avantūristi no visas Eiropas. Viens no viņiem, kāds nodzēries (bet skaists!) spāņu grands uz visiem atlikuša mūža gadiem kļuva par pirātu vadones ieročnesēju un miļāko.

Bet nu Greisa O'Meila cēlā gaitā, lielos, apkaltos jūrnieku zābakus zem brokāta kleitas klaudzinot, šķērsoja karaljs trona zāles plašumus. Zāles galā mirdzošā tronī sēdēja Anglijas varenības iedibinātāja Elizabete un cēli sniedza roku skūpstam. Greisa to roku cieši satvēra un sirsnīgi pakratīja — kā pirātu vidū starp labiem draugiem ierasts. Ar pūlēm atbrīvojusi savu balto rociņu no ciešā kampiena, karaliene izbrīnā nopētīja viešņu. Tā nelikās traucēties, bet slaidi nošņaucās un aizmeta mutautiņu. Galminieki apjukumā metās to pacelt un novākt. Greisa bija izbrīnā: "Vai tad jums to vajag? Mūsu pusē šņurdokus gan nelieto vairāk, kā vienu reizi..." Pateica, un ieņēma krietnu prīzi no tabakdozes. Apčī!

Elizabete tika aizkustināta no viešņas amizantās iznešanās, piedeva viņai visus grēkus un piešķīra vēl jaunus īpašumus Irijas piekrastē. Taču stingri piesakot: laiks izbeigt pirātisko blēņošanos, melnais karogs jānolaiž.

Baro vilku kā gribi — uz mežu vien skatās. Tā arī Greisa; kolīdz nonāca mājās, tā vilka mastā Liksmo Rodžeru un metās virsū pirmajiem garāmbraucējiem. Ar karalienes gādību viņas vara izrādījās krietni pieņēmusies. Taču Elizabetes pacietība nebija bezgalīga, karalienes sūtiņa soda ekspedi-

cija laupītāju sakāva un iespundēja cietumā. No turienes nevaldāmā Greisa pēc diviem gadiem izbēga, ar salaupītajām dārglietām samaksājot cietumsargiem par iesnaušanos vajadzīgajā bridī. Karaliene bija pārskaitusies! Viņas dusmas trīskāršoja padoto centību noziedznieces gūstišanā, un tā vēlreiz tika notverta un ieslodzīta dziļā pazemē, no kuras neizsprukt. Tad Geisa lūdza žēlastību, apsolut likt lietā visus savu autoritāti, lai novērstu biežo īru dumpošanos pret Anglijas kroni. Elizabeti šāda lielā politika ieinteresēja; paturot ķīlā divus viņas dēlus, Greisa tika atlaista, un patiešām panāca Irijas nomierināšanos.

1593. gadā Greisai O'Meilai vēlreiz vērās Vindzoras pils bronzā kaltās durvis — šoreiz viņu viesos aicināja karaliene pati. Lepnā iriete šajā vizītē vairs degunu plaukstā nešņauca, izturējās pazemīgi. Aizkustinātā Elizabete piedāvāja viņai — kaut kas nedzirdēts un neredzēts! — iestāties dienestā karaliskajā flotē. Taču jau mājupceļā pirāte nespēja savaldīt savu mežonīgo dabu. Hautas pilsētas lords, sers Lourenss, kura ostā Greisas kuģi glābās no vētras, atsacījās tādu laupītāju pieņemt: viņš pusdienojot. Pārskaitusies sarkanmatainā iriete kā liesma pārņēma pilsētu, aptīrīja lordu līdz pēdējai spalviņai un noteica: turpmāk pusdienu laikā sera Lourensa pils durvīm ir jābūt atvērtām katram garāmgājējam, bet uz galda gatavībā jāstāv ēšanas piederumiem negaidītam viesim. Stāsta, ka Lourensu dzimtas pils vārti pusdienu laikā stāvēt līdz galam vajā vēl šo baltu dienu...

Greisa nomira sava tēva pili Karigaulā 73 gadu vecumā. Viņas līdzgaitnieku pēcteči tagad rāda tūristiem pilsdrupas, kuras pagrabos dzijās velvēs atdusoties slavenā pirāte. Taču iri paši tic: Greisas O'Meilas mūža miļākais — kastilietis, kā atceramies — ir slepeni nolaupijis viņas liķi un ar pirātu kuģi devies jūrā uz neatgriešanos...

Mērijas Rīdas daudzās pārvērtības

Viņai bija 16 gadu, kad tā nosaucās Marka vārdā, iekāpa karakalpa biksēs un devās karot Flandrijā — vienā no

17. gadsimta nepārtrauktajiem fektiņiem. Taču jau pirms tam Mērijai bija gana raibs mūžiņš.

Savu tēvu viņa netika ne redzējusi: vecais Rīds gāja bojā jūras dzelmē kā Anglijas karaflotes jūrnieks. Māmiņa necik daudz neskuma un drīz vien atkal bija interesantajā stāvoklī. Taču mantojums bija izšķērdēts, un lai tiktu pie naudas, trīs-gadīgo Mēriju pārtaisīja par zēnu. Lieta tā, ka vīramāte tika solījusi savu mūža krājumiņu novēlēt dēladēlam — bet Mērijas vecākais brālītis tika nomiris agros gados. Ģimenes interešu vārdā mazaļai meitenītei nu nācās kļūt par mazu puisīti. Puisīša sārtais vaidziņš varen iepatikās kādai franču aristokrātei, kura to 13 gadu vecumā pieņēma par pāžu. Variet iedomāties dāmas pārsteigumu un sašutumu intīmā brīdī, kad izrādījās: puisim viss nav gluži tā, kā ir citiem galantiem zēniem...

Flandrijā "Marks" izrādīja varenu iedrosmi un guva ievēribu. Visvairāk viņam pieķērās kāds varonīgs flāms, kurš taču laikam nojauta, ka jauneklis patiesībā ir jaunava. Viņš panāca vietu "Marka" teltī, un drīz vien pulku aplidoja sensācija: divi tā karavīri precas! Tajos laikos zaldāts — sieviete bija kaut kas pāri saprāta robežām. Kāzās piedalīties tiecās pat visaugstākie virsnieki, viņi arī palīdzēja jaunlaulātajiem nopirkt krodziņu "Zirga groži" pie Bledas cietokšņa sienām. Kroģēšana secās jo labi — nevarēja ne atkauties no ziņkārīgajiem uzdzīvotājiem, kuri gribēja savām acīm redzēt brašo zaldātu, kurš pārvērties par pievilcīgu krodznieci. Taču laime nebija ilga. Mērijas vīru nodūra dzērāju kaudiņā, karš beidzās un kroga apmeklētāji aizklida citos novados laupījumu meklēt. Mērija nolēma doties uz teiksmaino Ameriku un kroģēt tur.

Taču tik tālu alkainā Mērija netika — kuģi, ar kuru tā brauca, sagrāba pirāti. Gūstekņiem paziņoja: kas pievienosies pirātiem, tas paliks dzīvs. Mērija, kas atkal bija apvilksusi vīriešu ūzas un apjozusi zobenu, pirmā bija ar mieru kļūt par laupītāju. Brašais jaunpienācējs tūdaļ modināja interesi pirātu kapteiņa Džeka Rekhema brūtajā Ennā, kura sadomājās gūt puisīša mīlestību. Kad atklājās patiesība par

iecerētā dzimumu, Ennas draudzība vis neatslāba, abas sievietes kļuva nešķirams. Bet Džeks, kurš jau tika nopietni domājis par to, kā novākt "sāncensi", nomierinājās un mīlēja abas. Jo karstāk tāpēc, ka laupītāju uzbrukumos viņas zobenus vicināja ne sliktāk par brašiem puisiešiem.

Pa tam lāgam Mērija samilējās kuģa galdniekā. Tas savukārt, sev par sērgu, saķīlidojās ar pirātu kuģa visstiprāko matrozi; viņi viens otru izplaukāja un izsauca uz divkauju. Galdniekam tajā izredzes rādījāsniecīgas, un mīļākā nolēma glābt situāciju, cīnīties viņa vietā. Tas Mērijai izdevās, viņa uz laiku laikiem darīja slavenu savu vārdu pirātu vidū, jo cīniņā ar zobeniem un pistolēm pieveica milzu lempi. Tad nu pirāte beidzot apvilka sieviešu brunčus un deva svētu solījumu dzīvot ar mīļoto kārtīgu, godīgu ģimenes dzīvi.

Nekas nesanāca. Džeka pirātu kuģi sagūstīja Jamaikas gubernatora (bijušā pirāta Henrija Morgana) flote, un visus laupītājus uzrāva cilpās pie rājām. Turpat karātos arī Mērija un Enna, taču uzvarētāji laikus atklāja, ka biksēs slēpjas sievietes, turklāt abas ir stāvoklī. Viņas ielika cietumā, kur Mērija Rīda beidza savu īso, bet raibo mūžu pēcdzemdību piena drudzī. Toties par Ennu vēl ir atsevišķs stāsts...

Ennas Bonijas, dzimušas Kormekas, daudzie mīļākie

Kādā 1719. gada augusta sestdienā uz spāņu galionas klāja Sargasu jūrā plosījās kauja. Iebrukušos pirātus komandēja sarkanmataina (atkal — atceraties Greisu!) sieviete, koši sarkanā krekla un netīrās buraudekla biksēs. "Viņu uzbrukums bija tik straujš, ka mēs nespējām pārlādēt musketes, — atcerējās kāds kaudiņa dalībnieks. — Mēs ar kapteini priekšgalā atkāpāmies uz baku. Tad tā velnene sakampa lielgaballos, iekurināja degli un svieda nāvējošo bumbu mūsu vidū. Sprādziens daudzus sarāva gabalos, dzīvi palikušie padevās. Mūs sadzina vienuviet. Pirātu vadone ar asiņainā zobena galu norādīja uz mūsu leitnantu, kurš bija drosmīgi kāvijs: "Tev vienīgajam gribu piedāvāt

Šajā grāmatā lasiet

Par poļu pirkti stāstiņi	3
Par brīnišķīgām sievietēm	27
Pareizā indiete no Itālijas	29
Pusducis draisku francūziešu	37
Mūsu Skaidrīte — gudra un smuka	47
Cariskā izvirtuļa deviņas brūtes	53
Viegli būt palaistuvei — ja papiņš ir cariņš	61
Vecā kārumnieka pēdējā mīlestība	69
Mazā "Kaķenīte" spiegu medībās	75
Tiklības bastioni kapitulēja aši	83
Sievietes uz pirātu kuģiem	91
Viktorija: zelta un uzvaru laikmets	101
Lēdija pati iekrita admirālim rokās	113
Skaistule, kuru nodūra ar vīli	121
Vidzemiece uz Krievijas troņa	129
Katrīna II: milas šūpās un viesuļos	137
Katrīna II: vāciete, Krievijas māte	145
Par vareno kaislībām	155
Zigfrīda Meierovica divas mīlestības	157
Čezāres iekārotā "sieviete" — Itālija	167
Teiksma par karali Ludviķi	177
Francijas karaļi milas likločos	183
Muhameds — trauslais vīrišķības simbols	195
Pētera I spožās medaļas otra puse	203
Stalins: rampas gaismā un aizkulišu ēnā	211
Vidzemes muižnieku ārlaulības tēvs	219
Dārgais Peles mantinieks Ronaldo	227
Tomass Mincers — "svētāks" par Luteru	235
Lielā stūrmaņa Mao 3000 sievietes	243
Tā milē itālieši	253
Blondais bestija bija tumšmatis	261
Donkihota trīs mīļākās un viena sieva	267
Madamas Giljotīnas tēta kaislības	275
Latviešu hokejists Arčijs Airbī	283